

# РЕШЕНИЕ

№ 3597

гр. Пловдив, 03.11.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,** в  
публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора  
година в следния състав:

Председател: Надежда Г. Славчева Андонова

при участието на секретаря Петя Д. Мутафчиева  
като разгледа докладваното от Надежда Г. Славчева Андонова Гражданско  
дело № 20215330114410 по описа за 2021 година

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл.422 ГПК, във връзка с  
чл.415 ГПК, във връзка с чл.109, ал.1 ЗЗО, във връзка с чл.52 ЗЗО.

В исковата молба от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД против М. В. И. и В. Р. И. се твърди, че  
на 22.09.2017г. в 19.15 ч. Р. В. И. – наследодател на ответниците постъпил по спешност в  
УМБАЛ „Св.Георги“ ЕАД, гр.Пловдив, Спешно отделение, с оплаквания от отпадналост.  
Тъй като спешното състояние не могло да се преодолее в спешния кабинет, пациентът бил  
насочен към стационарно болнично лечение в Клиника по клинична хематология. Р. И.  
постъпил в клиниката на 22.09.2017г. в 22.44 ч., като към момента на хоспитализацията бил  
с прекъснати здравноосигурителни права, които не възстановил през време на болничния си  
престой, продължил до дата 29.09.2017г. Твърди се, че на същия била оказана болнична  
помощ с изпълнение на алгоритъм по клинична пътека № \*\*\* „\*\*\*\*“, лечението приключило  
с епикриза, в която били описани извършените медицински дейности. На основание чл.109,  
ал.1 ЗЗО лицето следвало само да заплати оказаната му медицинска помощ по посочената  
клинична пътека, която била в размер на 713 лв., определена съгласно действащия към  
момента на хоспитализацията „Ценоразпис на медицинската помощ и услуги“. Лечебното  
заведение било изпратило две покани до лицето, но същите били върнати в цялост.  
Изложени са обстоятелства за проведено заповедно производство по ч.гр.дело № 780 по  
описа на ПРС за 2020г., като в хода на производството се установило, че Р. И. е починал,  
поради което заповедта за изпълнение била връчена на неговите наследници – М. В. И. и В.  
Р. И.. Направено е искане за постановяване на решение, с което да се признае за установено,

че ответниците дължат на ищеца сумата от 713 лв. – представляваща стойност на предоставената медицинска помощ, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на сумата. Претендирани са с исковата молба направените по делото разноси. С уточняваща молба се сочи, че от общо претендираната сума за установяване в размер на 713 лв. от всеки от ответниците се претендира по 1/2 или по 356.50 лв.

В срока по чл.131 ГПК по делото е постъпил писмен отговор, с който се оспорват твърденията за вида и характера на извършените медицински дейности – процедури и изследвания, както и връзката на тези медицински дейности с твърдяната клинична пътека. Оспорва се предоставянето на медицинската помощ и услуги, и проведеното лечение. Оспорва се пациентът да е бил информиран за източника на заплащане за диагностиката и лечението на неговото заболяване, както и че наследодателят е бил търсен за заплащане на медицинските дейности. Твърди се, че наследодателят на страните е отговарял на условията да му бъдат отпуснати средствата по чл.1, ал.4 от ПМС № 17/31.01.2017г. за определяне на условията и реда за разходване на целевите средства за диагностика и лечение в лечебни заведения за болнична помощ на лица, които нямат доход и/или лично имущество, което да им осигурява лично участие в здравноосигурителния процес. Соци се, че болничното заведение не е направило необходимото получената болнична помощ да е заплатена, нито е уведомила пациента, за когото е установила, че живее при много лоши битови условия за неговите права. Бланкетна била попълнената декларация за информираност и съгласие на пациента по отношение източника на заплащане за диагностиката и лечението на неговото заболяване. Очевидно не бил разяснен редът за заплащане на болничната помощ, щом не била стартирана процедурата по цитираното ПМС. Оспорва се предявеният иск и по размер. С оглед наличието на данни за спешност се оспорва дължимостта на сумата. Направено е искане за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като прецени всички събрани по делото доказателства и доводите на страните по вътрешно убеждение, прие за установено от фактическа страна следното:

От приложеното ч.гр.дело № 780 по описа на ПРС за 2020г. е видно, че е издадена заповед № 625 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 31.01.2020г., по силата на която е разпоредено длъжникът Р. В. И. да заплати на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД сумата от 713 лв. главница, представляваща цена за предоставена медицинска помощ, диагностика и лечение за периода 22.09.2017г. – 29.09.2017г., дължима поради прекъснати и невъзстановени здравноосигурителни права и на основание чл.109 ЗЗО, съгласно действащия към момента на хоспитализацията „Ценоразпис на медицинската помощ и услуги, медицински услуги и допълнително поискани услуги от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, ведно със законната лихва върху главницата от датата на постъпване на заявлението в съда – 20.01.2020г. до изплащане на вземането, както и разноските по делото за държавна такса в размер на 25 лв.

Представена е История на заболяването на Р. В. И., лист за преглед на пациент от 22.09.2017г., направление за хоспитализация от 22.09.2017г., декларация от Р. В. И. за

информирано съгласие от 22.09.2017г., декларация от Р. В. И. за информираност и съгласие на пациента по отношение на източника на заплащане на диагностиката и лечението на неговото заболяване, декларация от Р. В. И. от 22.09.2017г., че е запознат с Правилника за устройството, дейността и вътрешния ред на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, епикриза, издадена от Клиниката по клинична хематология за периода на престой в болницата – 22-29.09.2017г., покани за доброволно плащане, сметка на пациент на Р. В. И. на стойност 713 лв., заповед на \*\*\* на лечебното заведение от 05.02.2015г., с която е утвърден „Ценоразпис на платените услуги, предоставени от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, Ценоразпис на платените услуги, справка за здравноосигурителен статус на пациента към дата 22.09.2017г., според която лицето е с прекъснати здравноосигурителни права.

По делото са постъпили писмо от Агенция за социално подпомагане Пловдив, изх.№ \*\*\*г. до \*\*\* на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, според което във връзка с постъпило в ДСП – Пловдив писмо, придружено с молба-декларация от лицето Р. В. И., лицето не отговаря на условията на чл.1, ал.4, т.2 ПМС № \*\*\*г., ведно с цялата преписка – писмо до \*\*\* на Дирекция „Социално подпомагане“ от лечебното заведение от дата 16.10.2017г., молба-декларация от Р. В. И. от 28.09.2017г.

Според постъпилото писмо от ТД на НАП Пловдив лицето Р. В. И. е бил с прекъснати здравноосигурителни права за периода на болничен престой от 22.09.2017г. до 29.09.2017г., като лицето е възстановило здравноосигурителните си права на 01.10.2019г.

Според удостоверение от ТП – Пловдив на НОИ към септември 2017г. лицето е получавало пенсия за осигурителен стаж и възраст, пенсията е отпусната от 03.12.2016г. За периода от 03.12.2016г. до 31.07.2017г. пенсията е изплатена с пенсионен запис през месец юли 2017г. набрана сума от пенсии в размер на 1184.34 лв. Според издаденото от ТП – Пловдив на НОИ удостоверение от 19.07.2022г. пенсията на лицето за месец септември 2017г. в размер на 153 лв. е изплатена през месец октомври 2017г., заедно с пенсията за месец октомври, общ размер на получената сума – 323 лв.

При така възприетата фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Не е спорно между страните по делото, установява се и от приложеното ч.гр.дело № 780 по описа на Пловдивски районен съд за 2020г., че след издаване на заповедта за изпълнение № 625 от 31.01.2020г. е констатирано, че длъжникът Р. В. И. е починал, на дата \*\*\*г. Законни наследници на лицето са неговите \*\*\* и \*\*\* – М. В. И. и В. Р. И., видно от изисканото удостоверение за наследници, като издадената заповед за изпълнение е връчена на същите при условията на чл.47, ал.5 ГПК. В рамките на дадения от съда едномесечен срок, са предявени и настоящите иски, поради което същите са процесуално допустими, като подадени при наличие на съответните процесуални предпоставки.

От представената медицинска документация /вкл. История на заболяването № \*\*\*г., лист за преглед на пациент от 22.09.2017 г., Направление за хоспитализация/лечение по амбулаторни процедури от същата дата и декларация за информирано съгласие/, се установява по безспорен начин, че наследодателят на ответниците е постъпил в Клиника по

клинична хематология на лечебното заведение УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД – гр. Пловдив на твърдяната дата, с диагноза: MDS други форми. По време на престоя му в болницата са извършени редица лабораторни изследвания, видно и от представената епикриза, като претендираната от ищцовата страна сума от 446.60 лв. /съобразно уточняваща молба от 09.06.2022г./ представлява сбор от цената на всяка от медицинските услуги, извършени на пациента. Поради изложеното съдът намира за доказано оказването на медицинска помощ чрез осъществяване на посочените в молбата изследвания и манипулации – диагностични процедури – лабораторни изследвания на различни кръвни показатели и диагностичен ултразвук на корем и терапевтични процедури – трансфузия на еритроцитна маса. Приетите множество медицински документи - епикриза, направление за хоспитализация, история на заболяването, представляват официални писмени документи, изготвени от длъжностни лица, в кръга на службата им, удостоверяващи факти с правно значение по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК / Решение № 250/21.11.2012 г. по гр. д. № 1504/2011 г. на III г.о. на ВКС/. Официалният свидетелстващ документ доказва с обвързваща съда доказателствена сила, че фактите, предмет на удостоверителното изявление на органа, издал документа, са се осъществили така както се твърди в документа. От изложеното следва, че пациентът е получил медицинска помощ съобразно уточняващата молба и дължи плащане на съответните услуги.

От представените писмени доказателства – справки от НАП се установява, че към момента на постъпването си в болничното заведение и до края на исковия период вкл., наследодателят на ответниците е бил с прекъснати здравноосигурителни права. Кръгът на лицата, които са задължително осигурени в НЗОК, е определен в чл. 33 ЗЗО. В разпоредбата на чл. 52 ЗЗО е посочено, че неосигурените лица заплащат оказаната им медицинска помощ по цени, определени от лечебните заведения, с изключение на предоставяните медицински и други услуги по чл. 83 ЗЗ. Съгласно чл. 109 ЗЗО здравноосигурителните права на лицата, които са длъжни да внасят осигурителни вноски за своя сметка, се прекъсват, в случай че те не са внесли повече от три дължими месечни осигурителни вноски за период от 36 месеца до началото на месеца, предхождащ месеца на оказаната медицинска помощ, като лицата с прекъснати здравноосигурителни права заплащат оказаната им медицинска помощ. При това положение наследодателят на ответниците следва да плати стойността на оказаната му медицинска помощ, на основание чл. 109 ЗЗО, която е определена от УМБАЛ, представляваща сбор от извършените дейности, по представения Ценоразпис на платените услуги, предоставяни от лечебното заведение.

Неоснователно е наведено с отговора на исковата молба възражение, че Р. В. И. е отговарял на условията, за да му бъдат отпуснати средствата по чл.1, ал.4 от Постановление на МС № 17/31.01.2017г. за определяне на условията и реда за разходване на целевите средства за диагностика и лечение в лечебни заведения за болнична помощ на лица, които нямат доход и/или лично имущество, което да им осигурява лично участие в здравноосигурителния процес. От събраните по делото писмени доказателства безспорно се установява, че процедурата е изпълнена – изпратено е от страна на лечебното заведение

писмо до \*\*\* на Дирекция „Социално подпомагане“ на дата 16.10.2017г., ведно с молба-декларация от Р. В. И. от 05.10.2017г., с искане за отпускане на средства за заплащане на стойността на оказаната на лицето медицинска помощ за диагностика и лечение, извършена е социална анкета, като след извършената проверка и събраната информация от институциите, посочени в чл.6, ал.2 ЗСП е установено, че лицето не отговаря на условията на цитирания текст. Уточнено е изрично, че към момента на престой в лечебното заведение лицето има доходи от пенсия, като това се установява и от събраните в хода на настоящето исково производство писмени доказателства – според удостоверението от НОИ към септември 2017г. лицето е получавало пенсия за осигурителен стаж и възраст, отпусната от 03.12.2016г., като за периода от 03.12.2016г. до 31.07.2017г. пенсията е изплатена с пенсионен запис през месец юли 2017г., набрана сума от пенсии в размер на 1184.34 лв. Установи се и изплащане на пенсията на месец септември 2017г., заедно с тази за месец октомври 2017г.

Неоснователно е и възражението, че с оглед наличието на данни за прием по „спешност“, не са налице законови основания да се претендира плащане от пациента, респ. неговите наследници. Не е налице изключението, разписано в чл. 82, ал. 1, т. 1 от Закона за здравето - извън обхвата на задължителното здравно осигуряване на българските граждани се предоставят медицински услуги, които са свързани с медицинска помощ при спешни състояния. За да бъде приложено посоченото изключение, то необходимо е състоянието на пациента да позволява преодоляването му ( лечение ) в условията на спешен кабинет /доколкото съобразно чл. 82, ал. 5 от Закона за здравето, спешните дейности по ал. 1, 1а, 2, 3 и 4 се финансират от държавния бюджет и от общинските бюджети/. В конкретния случай състоянието на наследодателя на ответниците е налагало незабавна хоспитализация и лечение в болнични условия /в листа за преглед е отразено, че диагностичната и лечебната цел не може да се постигне в условията на извънболнична помощ, поради което пациентът се предлага за хоспитализация/.

С оглед на целия събран по делото доказателствен материал искът е установен по основание, както и по размер за сумата от 446.60 лв., като до пълния претендиран размер от 713 лв. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Доколкото всеки от законните наследници отговоря съобразно наследствените си права /в случая равни права, видно и от изявлението на пълномощника на ищеца в съдебно заседание на 10.06.2022г./ съдът намира, че следва да се приеме, че всеки от ответниците дължи на лечебното заведение сумата от 223.30 лв.

С оглед разясненията, дадени по т.12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. по тълк.д. № 4/2013г., ОСГТК на ВКС, съобразно които съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение, съдът намира, че на ищцовото дружество следва да се присъдят направените разноски, съразмерно на уважената част от исковите претенции. Направените от лечебното заведение разноски по заповедното производство възлизат на сумата от 25 лв. държавна

такса, а по исковото производство – на сумата от 680 лв. /от които 25 лв. държавна такса, 250 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, 5 лв. СУ, 400 лв. внесен депозит за особен представител/. Поради това на ищеца ще се присъди сумата от 15.65 лв. направени разноски по заповедното производство и 425.92 лв. направени разноски по настоящето исково производство.

Поради това съдът

## **РЕШИ:**

**ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО**, че всяко от лицата М. В. И., ЕГН \*\*\*\*\* от \*\*\* и В. Р. И., ЕГН \*\*\*\*\* от \*\*\*, в качеството им на законни наследници на Р. В. И., ЕГН \*\*\*\*\*, поч. на \*\*\*г. дължи на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, ЕИК 115576405, със седалище и адрес на управление гр.Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 66, с \*\*\* сумата от по 223.30 лв. (двеста двадесет и три лева и 30 ст.), представляваща стойност на предоставената на наследодателя им медицинска помощ и услуги по време на болничен престой за периода от 22.09.2017г. до 29.09.2017г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 20.01.2020г. до пълното изплащане на изпълнението, за които суми е издадена заповед № 625 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 31.01.2020г. по ч.гр.дело № 780 по описа на ПРС за 2020г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения общ размер от 446.60 лв. до пълния претендиран размер от 713 лв.

**ОСЪЖДА** М. В. И., ЕГН \*\*\*\*\* от \*\*\* и В. Р. И., ЕГН \*\*\*\*\* от \*\*\* да заплатят на УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД, ЕИК 115576405, със седалище и адрес на управление гр.Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 66, с \*\*\* сумата от 15.65 лв. (петнадесет лева и 65 ст.) разноски по ч.гр.дело № 780 по описа за 2020г. на Районен съд Пловдив, както и 425.92 лв. /четиристотин двадесет и пет лева и 92 ст./ разноски по настоящето производство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

**Съдия при Районен съд – Пловдив:** \_\_\_\_\_